

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 380/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 380/02	Sprawa C-365/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 7 czerwca 2022 r.– IT/État belge	2
2022/C 380/03	Sprawa C-422/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 22 czerwca 2022 r. – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu przeciwko TE	2
2022/C 380/04	Sprawa C-433/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 30 czerwca 2022 r. – Autoridade Tributária e Aduaneira/HPA – Construções, SA	3
2022/C 380/05	Sprawa C-442/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 5 lipca 2022 r. – P sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej w Lublinie	3
2022/C 380/06	Sprawa C-451/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 7 lipca 2022 r. – RTL Nederland BV, RTL Nieuws BV/Minister van Infrastructuur en Waterstaat	4
2022/C 380/07	Sprawa C-463/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 12 lipca 2022 r. – DP/BMW Bank GmbH	5

2022/C 380/08	Sprawa C-484/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 20 lipca 2022 r. – Bundesrepublik Deutschland/GS, reprezentowany przez rodziców	5
2022/C 380/09	Sprawa C-535/22 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-628/17, Aeris Invest/Komisja i SRB, wniesione w dniu 9 sierpnia 2022 r. przez Aeris Invest Sàrl	6
Sąd		
2022/C 380/10	Sprawa T-396/22: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Landesbank Baden-Württemberg/SRB	8
2022/C 380/11	Sprawa T-397/22: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Bayerische Landesbank/SRB	9
2022/C 380/12	Sprawa T-398/22: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Deutsche Bank/SRB	10
2022/C 380/13	Sprawa T-399/22: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale/SRB	11
2022/C 380/14	Sprawa T-400/22: Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Berlin Hyp/SRB	13
2022/C 380/15	Sprawa T-401/22: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – DVB Bank/SRB	13
2022/C 380/16	Sprawa T-402/22: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – DZ Hyp/SRB	14
2022/C 380/17	Sprawa T-403/22: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – DZ Bank/SRB	14
2022/C 380/18	Sprawa T-404/22: Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – Deutsche Kreditbank/SRB	15
2022/C 380/19	Sprawa T-442/22: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2022 r. – PU/ Prokuratura Europejska	16
2022/C 380/20	Sprawa T-443/22: Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2022 r. – PV/Prokuratura Europejska	17
2022/C 380/21	Sprawa T-448/22: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2022 r. – PW/ESDZ	18
2022/C 380/22	Sprawa T-449/22: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2022 r. – Evonik Operations/Komisja	18
2022/C 380/23	Sprawa T-484/22: Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2022 r. – QN/eu-LISA	19
2022/C 380/24	Sprawa T-485/22: Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2022 r. – Szwecja/Komisja	20
2022/C 380/25	Sprawa T-491/22: Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2022 r. – Zitro International/EUIPO – e-gaming (Smiley w cylindrze)	21
2022/C 380/26	Sprawa T-493/22: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2022 r. – Cecoforma i Sopexa/REA	22
2022/C 380/27	Sprawa T-495/22: Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2022 r. – UGA Nutraceuticals / EUIPO – BASF (OMEGOR)	22
2022/C 380/28	Sprawa T-496/22: Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2022 r. – UGA Nutraceuticals/EUIPO – BASF (OMEGOR VITALITY)	23
2022/C 380/29	Sprawa T-504/22: Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2022 r. – Levantur/EUIPO – Fantasia Hotels & Resorts (Fantasia BAHIA PRINCIPE HOTELS & RESORTS)	24
2022/C 380/30	Sprawa T-505/22: Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2022 r. – Levantur/EUIPO – Fantasia Hotels & Resorts (LUXURY BAHIA PRINCIPE FANTASIA Don Pablo Collection)	25
2022/C 380/31	Sprawa T-510/22: Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2022 r. – Sastela/EUIPO – Zenergo (Tante Mitzi Caffè CAFFÈ – STRUDEL – BARETTO)	25
2022/C 380/32	Sprawa T-514/22: Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2022 r. – Vitromed/EUIPO – Vitromed Healthcare (VITROMED Germany)	26

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 380/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 368 z 26.9.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 359 z 19.9.2022

Dz.U. C 340 z 5.9.2022

Dz.U. C 326 z 29.8.2022

Dz.U. C 318 z 22.8.2022

Dz.U. C 311 z 16.8.2022

Dz.U. C 303 z 8.8.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia)
w dniu 7 czerwca 2022 r. – IT/État belge**

(Sprawa C-365/22)

(2022/C 380/02)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: IT

Druga strona postępowania kasacyjnego: État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 311 ust. 1 pkt 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojazdy samochodowe wycofane z eksploatacji, które zostały nabyte przez przedsiębiorstwo prowadzące sprzedaż pojazdów używanych i wraków osobom, o których mowa w art. 314 tej dyrektywy, przeznaczone do sprzedaży „na części”, przy czym części te nie zostały wymontowane, stanowią towary używane w rozumieniu tego przepisu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska)
w dniu 22 czerwca 2022 r. – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu przeciwko TE**

(Sprawa C-422/22)

(2022/C 380/03)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Toruniu

Strona pozwana: TE

Pytania prejudycjalne

1. Czy instytucja państwa, która wystawiła formularz A1 i która z urzędu – bez wniosku właściwej instytucji zainteresowanego państwa członkowskiego – zamierza anulować/uchylić lub unieważnić wydany formularz, obowiązana jest przeprowadzić procedurę uzgodnienia z instytucją właściwą innemu państwu członkowskiego na zasadach analogicznych, jakie obowiązują na podstawie art. 6 i 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego⁽¹⁾?
2. Czy procedurę uzgodnienia należy przeprowadzić jeszcze przed anulowaniem/uchyleniem lub unieważnieniem wydanego formularza czy też to anulowanie/uchylenie lub unieważnienie ma charakter wstępny, tymczasowy (art. 16 ust. 2), które staje się ostateczne w przypadku, gdy zainteresowana instytucja państwa członkowskiego nie zgłosi zastrzeżenia lub swojej odmiennej opinii w tej kwestii?

⁽¹⁾ Dz. U. 2009, L 284, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 30 czerwca 2022 r. – Autoridade Tributária e Aduaneira/HPA – Construções, SA

(Sprawa C-433/22)

(2022/C 380/04)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Autoridade Tributária e Aduaneira

Druga strona postępowania: HPA – Construções, SA

Pytanie prejudycjalne

Czy pkt 2 załącznika IV do dyrektywy VAT⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym obniżona stawka VAT może być stosowana jedynie do umów o roboty budowlane mających na celu naprawę i remont nieruchomości w mieszkaniach prywatnych, które są zamieszkałe w chwili wykonywania tych działań?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelną Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 5 lipca 2022 r. – P sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej w Lublinie

(Sprawa C-442/22)

(2022/C 380/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelną Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Lublinie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 203 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ należy rozumieć w ten sposób, że w sytuacji gdy pracownik podatnika VAT wystawił fałszywą fakturę z wykazaniem podatkiem VAT, na której wykazał dane pracodawcy jako podatnika, bez jego wiedzy i zgody, za osobę, która wykazuje VAT na fakturze, zobowiązaną do zapłaty VAT należy uznać:
 - podatnika VAT, którego danymi bezprawnie posłużono się w treści faktury, czy też
 - pracownika, który bezprawnie wykazał VAT na fakturze, wykorzystując dane podmiotu będącego podatnikiem VAT?
- 2) Czy dla odpowiedzi kogo uznać w rozumieniu art. 203 ww. dyrektywy Rady 2006/112/WE za osobę, która wykazuje VAT na fakturze, zobowiązaną do zapłaty VAT w okolicznościach jak w punkcie 1, istotnym jest, czy podatnikowi VAT zatrudniającemu pracownika, który bezprawnie wykazał na fakturze VAT dane zatrudniającego go podatnika, można zarzucić brak należytej staranności w nadzorze nad pracownikiem?

⁽¹⁾ Dz. U. 2006, L 347, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 7 lipca 2022 r. – RTL Nederland BV, RTL Nieuws BV/Minister van Infrastructuur en
Waterstaat**

(Sprawa C-451/22)

(2022/C 380/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RTL Nederland BV, RTL Nieuws BV

Strona przeciwna: Minister van Infrastructuur en Waterstaat

Pytania prejudycjalne

- 1) Co należy rozumieć przez szczegółowe dane o „zdarzeniach” oraz „odpowiednią poufność” w rozumieniu art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 376/2014⁽¹⁾ oraz w świetle wolności wypowiedzi i informacji ustanowionych w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 10 EKPC?
- 2) Czy art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 376/2014 należy w świetle wolności wypowiedzi i informacji ustanowionych w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 10 EKPC interpretować w ten sposób, że jest on możliwy do pogodzenia z ustanowioną w prawie krajowym zasadą, taką jak będąca przedmiotem postępowania głównego, zgodnie z którą żadne dane uzyskane o zgłoszonych zdarzeniach nie mogą być ujawniane?
- 3) Jeżeli na pytanie drugie zostanie udzielona odpowiedź przecząca: czy właściwy organ krajowy może zastosować ogólne uregulowanie krajowe dotyczące dostępu do informacji, zgodnie z którym informacje nie są ujawniane, jeżeli ich ujawnienie byłoby sprzeczne z danymi interesami, związanymi na przykład ze stosunkami z innymi państwami i organizacjami międzynarodowymi, inspekcjami, kontrolami i nadzorem sprawowanym przez organy administracyjne, poszanowaniem prywatności i zapobieganiem nadmiernemu uprzywilejowaniu lub stawianiu w mniej korzystnej sytuacji osób fizycznych i prawnych?

- 4) Czy w przypadku, gdy stosowane jest ogólne uregulowanie krajowe dotyczące dostępu do informacji, znaczenie ma to, czy chodzi o informacje zawarte w krajowej bazie danych, czy o informacje pochodzące ze zgłoszeń o zdarzeniach lub dotyczące takich zgłoszeń, które są zawarte w innych dokumentach, takich jak dokumenty strategiczne?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 376/2014 z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zgłaszania i analizy zdarzeń w lotnictwie cywilnym oraz podejmowanych w związku z nimi działań następczych, zmiany rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 oraz uchylecia dyrektywy 2003/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzeń Komisji (WE) nr 1321/2007 i (WE) nr 1330/2007, Dz.U. 2014, L 122, s. 18.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht München (Niemcy) w dniu 12 lipca 2022 r. – DP/BMW Bank GmbH

(Sprawa C-463/22)

(2022/C 380/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DP

Strona pozwana: BMW Bank GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy umowa na odległość w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE (¹) i art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE (²) ma miejsce również wtedy, gdy w trakcie negocjacji umowy doszło do osobistego kontaktu jedynie z pośrednikiem kredytowym, który na rzecz przedsiębiorcy i na jego zlecenie inicjuje transakcje z konsumentami, ale który sam nie ma żadnego umocowania do zawierania danych umów?
2. Czy umowa zawierana poza lokalem przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 2 pkt 8 i 9 dyrektywy 2011/83 ma miejsce wtedy, gdy negocjacje w sprawie umowy odbywają się w lokalu pośrednika kredytowego, który na rzecz przedsiębiorcy i na jego zlecenie inicjuje transakcje z konsumentami, ale który sam nie ma żadnego umocowania do zawierania danych umów?
3. Czy umowy leasingu pojazdów silnikowych z rozliczeniem przebiegu zawierane z konsumentem stanowią umowy o usługi finansowe w rozumieniu art. 2 lit. b) dyrektywy 2002/65, który został przejęty przez art. 2 pkt 12 dyrektywy 2011/83?

(¹) Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz.U. 2002, L 271, s. 16).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 304, s. 64).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 20 lipca 2022 r. – Bundesrepublik Deutschland/GS, reprezentowany przez rodziców

(Sprawa C-484/22)

(2022/C 380/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę rewizyjną: Bundesrepublik Deutschland

Druga strona postępowania: GS, reprezentowany przez rodziców

przy udziale: Vertreterin des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 zdanie pierwsze lit. a) i b) dyrektywy 2008/115/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zgodności z prawem decyzji nakazującej powrót wydanej wobec małoletniego obywatela państwa trzeciego, wydawanej wraz z oddaleniem jego wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, oraz wyznaczającej mu termin wyjazdu wynoszący 30 dni od dnia, w którym stanie się ona ostateczna, w każdym wypadku stoi na przeszkodzie sytuacja, w której z przyczyn prawnych żadnemu z rodziców nie można nakazać powrotu do kraju wymienionego w art. 3 pkt 3 dyrektywy 2008/115/WE przez czas niedający się określić i dlatego też również od małoletniego nie można racjonalnie oczekiwać opuszczenia państwa członkowskiego ze względu na jego wymagające ochrony więzy rodzinne (art. 7 i 24 ust. 2 karty praw podstawowych⁽²⁾), art. 8 EKPC), czy też wystarczy, że dobro dziecka oraz więzy rodzinne w rozumieniu art. 5 zdanie pierwsze lit. a) i b) dyrektywy 2008/115/WE podlegają uwzględnieniu na podstawie krajowej regulacji ustawowej po wydaniu decyzji nakazującej powrót poprzez zawieszenie wydalenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-628/17, Aeris Invest/Komisja i SRB, wniesione w dniu 9 sierpnia 2022 r. przez Aeris Invest Sàrl

(Sprawa C-535/22 P)

(2022/C 380/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Aeris Invest Sàrl (przedstawiciele: R. Vallina Hoset, Rechtsanwalt oraz E. Galán Burgos i M. Varela Suárez, Rechtsanwältinnen)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Jednolita Rada ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB), Królestwo Hiszpanii, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Banco Santander SA

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- (i) uchylenie wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-628/17, *Aeris Invest/Komisja i SRB*, EU:T:2022:315 i w związku z tym
 - stwierdzenie nieważności decyzji (SRB/EES/2017/08) jednolitej Rady ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie przyjęcia planu likwidacji dla Banco Popular Español S.A.,
 - stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2017/1246/UE z dnia 7 czerwca 2017 r. w sprawie zatwierdzenia planu likwidacji dla Banco Popular Español S.A.,
 - stwierdzenie braku możliwości zastosowania art. 15 i 22 rozporządzenia nr 806/2014⁽¹⁾ na podstawie art. 277 TFUE.
- (ii) obciążenie Komisji Europejskiej i Jednolitej Rady ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji kosztami postępowania obydwu instancji.

(iii) pomocniczo względem powyższego wniosku przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia i pozostawienie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów do czasu wydania orzeczenia kończącego sprawę

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania od zaskarżonego wyroku wnoszący odwołanie podnosi osiem zarzutów.

W ramach **zarzutu pierwszego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), ponieważ stwierdza, że uzasadnienie postanowienia o likwidacji jest wystarczające i pozbawione sprzeczności.

W ramach **zarzutu drugiego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 47 karty, ponieważ stwierdza, że (i) wnoszący odwołanie jest osobą trzecią, (ii) poufność decyzji o likwidacji, oceny 1 i oceny 2 jest uzasadniona, (iii) uzasadnienie może zostać ujawnione dopiero po wniesieniu odwołania i (iv) pełny tekst decyzji o likwidacji nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu.

W ramach **zarzutu trzeciego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 18 rozporządzenia nr 806/2014, obowiązek staranności i art. 296 TFUE, ponieważ nie uwzględniono istotnych czynników i istniały alternatywne rozwiązania.

W ramach **zarzutu czwartego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza prawo w zakresie stosowania art. 14 i 20 rozporządzenia nr 806/2014, obowiązku staranności i art. 296 TFUE, ponieważ i) maksymalizacja ceny sprzedaży jest związana z zasadami konkurencji i przejrzystości, ii) postępowanie nie spełniało przewidzianych wymogów i iii) w każdym razie interes publiczny nie uzasadnia naruszenia art. 14 rozporządzenia nr 806/2014.

W ramach **zarzutu piątego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza obowiązek staranności, art. 17 karty, art. 14 rozporządzenia nr 806/2014 oraz prawo do obrony, ponieważ: (i) zarzuca wnoszącemu odwołanie, że nie wykazał, w jaki sposób osiągnięto cele likwidacji, mimo że cele te były poufne; (ii) Jednolita Rada ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie była odpowiednio przygotowana; oraz (iii) likwidacja była nieproporcjonalna, ponieważ przedsiębiorstwo było wypłacalne.

W ramach **zarzutu szóstego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 47 Karty, art. 6 konwencji oraz zasadę kontrydiktoryjności, ponieważ (i) nie udostępniono mu dokumentów, o które zwrócił się Sąd postanowieniem z dnia 12 maja 2021 r., (ii) odmówiono mu przeprowadzenia dowodów niezbędnych do zachowania prawa do obrony oraz (iii) nie umożliwiono mu wglądu i omówienia dokumentów, na których opierały się twierdzenia pozwanej.

W ramach **zarzutu siódmego** wnoszący odwołanie podnosi, że poprzez oddalenie zarzutu niezgodności z prawem zaskarżony wyrok narusza prawo własności, ponieważ (i) dochodzi do ingerencji w prawo własności, (ii) obniżenie kapitału wypłacalnego banku narusza wymóg konieczności i zakaz arbitralności, (iii) obniżenie długów i kapitału wypłacalnego banku jest nieproporcjonalne i (iv) brak jest odpowiedniego odszkodowania.

W ramach **zarzutu ósmego** wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok narusza art. 17 i 52 karty oraz art. 5 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ i) w kontekście ingerencji w prawo własności nie zbadano sposobu przeprowadzenia postępowania i kwestii arbitralności środka oraz ii) nie przyznano odpowiedniego odszkodowania.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Landesbank Baden-Württemberg/SRB

(Sprawa T-396/22)

(2022/C 380/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landesbank Baden-Württemberg (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona przeciwna: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek *ex ante* na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.⁽²⁾, ponieważ nie została ona sporządzona w języku niemieckim, który jest językiem urzędowym stosowanym wobec skarżącej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez decyzję obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), a także prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego przed sądem na podstawie art. 47 ust. 1 karty, ponieważ zawiera liczne braki w uzasadnieniu, w szczególności w odniesieniu do zastosowania przez pozwaną licznych ustawowych uprawnień dyskrecjonalnych, i nie ujawnia danych innych instytucji, a ponadto sądowa weryfikacja decyzji jest praktycznie niemożliwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez decyzję art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE oraz art. 16, 17, 41 i 53 karty, ponieważ pozwana błędnie określiła poziom docelowy; a pomocniczo naruszenia prawa nadrzędnego przez art. 69 i art. 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE⁽³⁾, ponieważ przepis ten dopuszcza obiektywnie niewłaściwe i nieproporcjonalne rozróżnienie między członkami instytucjonalnego systemu ochrony („IPS”) oraz relatywizację wskaźnika IPS.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez decyzję m.in. art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013/UE⁽⁴⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, ponieważ zastosowano w niej zrelatywizowany mnożnik w odniesieniu do wskaźnika IPS dla skarżącej. Zróżnicowanie między instytucjami na poziomie wskaźnika IPS jest, ze względu na kompleksowe działanie ochronne IPS, sprzeczne z systemem i arbitralne.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE w szczególności ze względu na to, że naruszają one wymóg obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez decyzję swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą na podstawie art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności, ponieważ zastosowane mnożniki korekty ryzyka nie są zgodne z ponadprzeciętnym profilem ryzyka skarżącej.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 16 i 20 karty, jak również zasady proporcjonalności i prawa do dobrej administracji z powodu oczywistych błędów w wykonywaniu licznych uprawnień dyskrecyjnych przez pozwaną.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE⁽⁵⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka przez art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Bayerische Landesbank/SRB

(Sprawa T-397/22)

(2022/C 380/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bayerische Landesbank (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona przeciwna: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi podniesiono dziewięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-396/22 Landesbank Baden-Württemberg/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Deutsche Bank/SRB

(Sprawa T-398/22)

(2022/C 380/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Bank AG (Frankfurt am Main, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona przeciwna: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez decyzję obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), a także prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego przed sądem na podstawie art. 47 ust. 1 karty, ponieważ zawiera liczne braki w uzasadnieniu, w szczególności w odniesieniu do zastosowania przez pozwaną licznych ustawowych uprawnień dyskrecjonalnych, i nie ujawnia danych innych instytucji, a ponadto sądowa weryfikacja decyzji jest praktycznie niemożliwa.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez decyzję art. 4 rozporządzenia wykonawczego nr 2015/81/UE ⁽¹⁾ w związku z art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE ⁽²⁾ oraz art. 16, 17, 41 i 52 karty, ponieważ pozwana błędnie określiła roczny poziom docelowy za 2022 r. na 14 253 573 821,46 EUR; a pomocniczo naruszenia prawa nadrzędnego przez art. 69 i art. 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE ⁽³⁾ w szczególności ze względu na to, że naruszają one wymóg obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez decyzję swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą na podstawie art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności, ponieważ zastosowane mnożniki korekty ryzyka nie są zgodne z bardzo wysoką zdolnością skarżącej do absorpcji strat, a tym samym ze znacznie niższym ryzykiem zwrócenia się do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku likwidacji skarżącej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez decyzję art. 16 i 20 karty, jak również zasady proporcjonalności i prawa do dobrej administracji z powodu oczywistych błędów w wykonywaniu licznych uprawnień dyskrecyjnych przez pozwaną.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE⁽⁴⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka przez art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego.

-
- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale/SRB

(Sprawa T-399/22)

(2022/C 380/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Landesbank Hessen-Thüringen Girozentrale (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona przeciwna: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.⁽²⁾, ponieważ nie została ona sporządzona w języku niemieckim, który jest językiem urzędowym stosowanym wobec skarżącej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez decyzję obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), a także prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego przed sądem na podstawie art. 47 ust. 1 karty, ponieważ zawiera liczne braki w uzasadnieniu, w szczególności w odniesieniu do zastosowania przez pozwaną licznych ustawowych uprawnień dyskrecjonalnych, i nie ujawnia danych innych instytucji, a ponadto sądowa weryfikacja decyzji jest praktycznie niemożliwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez decyzję art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE oraz art. 16, 17, 41 i 53 karty, ponieważ pozwana błędnie określiła poziom docelowy; a pomocniczo naruszenia prawa nadrzędnego przez art. 69 i art. 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE⁽³⁾, ponieważ przepis ten dopuszcza obiektywnie niewłaściwe i nieproporcjonalne rozróżnienie między członkami instytucjonalnego systemu ochrony („IPS”) oraz relatywnie wskaźnika IPS.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez decyzję m.in. art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013/UE⁽⁴⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, ponieważ zastosowano w niej zrelatywizowany mnożnik w odniesieniu do wskaźnika IPS dla skarżącej. Zróżnicowanie między instytucjami na poziomie wskaźnika IPS jest, ze względu na kompleksowe działanie ochronne IPS, sprzeczne z systemem i arbitralne.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE w szczególności ze względu na to, że naruszają one wymóg obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez decyzję swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą na podstawie art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności, ponieważ zastosowane mnożniki korekty ryzyka nie są zgodne z kwalifikowanym profilem ryzyka skarżącej w związku z podwójnym zabezpieczeniem poprzez IPS Sparkassen-Finanzgruppe i Reservefonds Hessen-Thüringen.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 16 i 20 karty, jak również zasady proporcjonalności i prawa do dobrej administracji z powodu oczywistych błędów w wykonywaniu licznych uprawnień dyskrecjonalnych przez pozwaną.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE⁽⁵⁾ oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka przez art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).

⁽³⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2022 r. – Berlin Hyp/SRB**(Sprawa T-400/22)**

(2022/C 380/14)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Berlin Hyp AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)*Strona przeciwna:* Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi podniesiono dziewięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-396/22 Landesbank Baden-Württemberg/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – DVB Bank/SRB**(Sprawa T-401/22)**

(2022/C 380/15)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* DVB Bank SE (Frankfurt am Main, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)*Strona przeciwna:* Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi podniesiono dziewięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-396/22 Landesbank Baden-Württemberg/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – DZ Hyp/SRB

(Sprawa T-402/22)

(2022/C 380/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DZ Hyp AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona przeciwna: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi podniesiono dziewięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-396/22 Landesbank Baden-Württemberg/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – DZ Bank/SRB

(Sprawa T-403/22)

(2022/C 380/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DZ Bank AG Deutsche Zentral-Genossenschaftsbank, Frankfurt am Main (Frankfurt am Main, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona przeciwna: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi podniesiono dziewięć zarzutów, które są zasadniczo identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-396/22 Landesbank Baden-Württemberg/SRB.

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2022 r. – Deutsche Kreditbank/SRB

(Sprawa T-404/22)

(2022/C 380/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Kreditbank AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger i M. Weber, Rechtsanwälte)

Strona przeciwna: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2022 r. (SRB/ES/2022/18) wraz z jej załącznikami w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikiem I, załącznikiem II i załącznikiem III dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014⁽¹⁾ w związku z art. 3 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.⁽²⁾, ponieważ nie została ona sporządzona w języku niemieckim, który jest językiem urzędowym stosowanym wobec skarżącej.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez decyzję obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), a także prawa podstawowego do skutecznego środka prawnego przed sądem na podstawie art. 47 ust. 1 karty, ponieważ zawiera liczne braki w uzasadnieniu, w szczególności w odniesieniu do zastosowania przez pozwaną licznych ustawowych uprawnień dyskrecjonalnych, i nie ujawnia danych innych instytucji, a ponadto sądowa weryfikacja decyzji jest praktycznie niemożliwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez decyzję art. 69 i 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE oraz art. 16, 17, 41 i 53 karty, ponieważ pozwana błędnie określiła poziom docelowy; a pomocniczo naruszenia prawa nadrzędnego przez art. 69 i art. 70 rozporządzenia nr 806/2014/UE.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa wyższej rangi przez art. 6, 7 i 9 oraz załącznik I rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE w szczególności ze względu na to, że naruszają one wymóg obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka, zasadę proporcjonalności i wymóg pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez decyzję swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez skarżącą na podstawie art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności, ponieważ zastosowane mnożniki korekty ryzyka nie są zgodne z ponadprzeciętnym profilem ryzyka skarżącej.
6. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przez decyzję art. 16 i 20 karty, jak również zasady proporcjonalności i prawa do dobrej administracji z powodu oczywistych błędów w wykonywaniu licznych uprawnień dyskrecjonalnych przez pozwaną.
7. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE^(?) oraz wymogu obliczania składek w sposób adekwatny do ryzyka przez art. 20 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2022 r. – PU/ Prokuratura Europejska

(Sprawa T-442/22)

(2022/C 380/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: PU (przedstawiciel: adwokat P. Yatagantzidis)

Strona pozwana: Prokuratura Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji, czyli a) decyzji wydanej przez kolegium strony pozwanej w dniu 23 marca 2022 r. o sygnaturze 015/2022 oddalającej zażalenie złożone w dniu 3 grudnia 2021 r. na decyzję kolegium strony pozwanej z dnia 8 września 2021 r. o sygnaturze 090/2021; b) decyzji wydanej przez kolegium strony pozwanej w dniu 8 września 2021 r. o sygnaturze 090/2021; c) decyzji wydanej przez kolegium strony pozwanej w dniu 30 maja 2022 r. o sygnaturze 021/2022 i d) wszelkich innych powiązanych z nimi czynności lub zaniechań organów strony pozwanej;

- zasądzenie od strony pozwanej całkowitej kwoty 100 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący wad proceduralnych:

- naruszenia zasady bezstronności, zasady równości w odniesieniu do procedury, według jakiej należy postępować przy ocenie kandydatów zaproponowanych przez najwyższą radę sądownictwa, istotnych zasad przewidzianych w art. 1–3 decyzji kolegium nr 013/2020 w sprawie procedury wyboru prokuratorów europejskich, obowiązku sporządzenia protokołu z przesłuchania oraz prawa do bycia wysłuchanym.

2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonych decyzji.

3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie i przekroczenia granic swobodnego uznania.

4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2022 r. – PV/Prokuratura Europejska

(Sprawa T-443/22)

(2022/C 380/20)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: PV (przedstawiciel: adwokat P. Yatagantzidis)

Strona pozwana: Prokuratura Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji, czyli a) decyzji wydanej przez kolegium strony pozwanej w dniu 23 marca 2022 r. o sygnaturze 015/2022 oddalającej zażalenie złożone w dniu 3 grudnia 2021 r. na decyzję kolegium strony pozwanej z dnia 8 września 2021 r. o sygnaturze 090/2021; b) decyzji wydanej przez kolegium strony pozwanej w dniu 8 września 2021 r. o sygnaturze 090/2021; c) decyzji wydanej przez kolegium strony pozwanej w dniu 30 maja 2022 r. o sygnaturze 021/2022 i d) wszelkich innych powiązanych z nimi czynności lub zaniechań organów strony pozwanej;
- zasądzenie od strony pozwanej całkowitej kwoty 100 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi i wniosku strona skarżąca i wnioskująca podnosi zarzuty identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-442/22, PU/Prokuratura Europejska.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2022 r. – PW/ESDZ**(Sprawa T-448/22)**

(2022/C 380/21)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* PW (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)*Strona pozwana:* Europejska Służba Działań Zewnętrznych**Żądania**

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji pozwanej z dnia 30 lipca 2021 r. o odmowie skorygowania obliczenia zwrotu kosztów corocznej podróży za rok 2020 w odniesieniu do jego dzieci oraz, o ile zajdzie taka potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 14 kwietnia 2022 r. oddalającej jego zażalenie wniesione w dniu 28 października 2021 r. na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego; oraz
- obciążenie pozwanej całością kosztów poniesionych przez skarżącego w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, a także naruszenia zasady dobrej administracji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku dbałości o dobro urzędnika.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2022 r. – Evonik Operations/Komisja**(Sprawa T-449/22)**

(2022/C 380/22)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Evonik Operations GmbH (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci J.P. Montfort i T. Delille)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/692 z dnia 16 lutego 2022 r. zmieniającego, w celu dostosowania do postępu naukowo-technicznego, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, a także poprawienie tego rozporządzenia w zakresie, w jakim wprowadza ono zharmonizowaną klasyfikację i zharmonizowane oznakowanie substancji 1,1,1-trimetylo-N-(trimetylosililo)-silanoamina, produkty hydrolizy z krzemionką pirogeniczną, syntetyczny i amorficzny, poddany obróbce powierzchniowej ditlenek krzemu w postaci nanocząsteczkowej (zwanej dalej „substancją” lub „SAS-HMDS”) (CAS nr 68909–20–6) (rozporządzenie to zwane jest dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) ⁽¹⁾
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania oraz
- przyjęcie innych lub dalszych środków, które okażą się wymagane dla sprawiedliwego rozstrzygnięcia sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane z naruszeniem szeregu przepisów rozporządzenia nr 1272/2008⁽¹⁾, w tym art. 36, 37 oraz sekcji 3.9 załącznika I do tego rozporządzenia. W szczególności Komitet do spraw oceny ryzyka nie wykazał, że spełnione zostały kryteria klasyfikacji substancji jako STOT RE 2, gdyż opinia tego komitetu nie mogła stanowić skutecznego pod względem prawnym uzasadnienia kwestionowanej klasyfikacji. Komisja nie mogła zatem zasadnie uznać, na podstawie opinii tego komitetu, że kwestionowana klasyfikacja jest właściwa. W związku z tym przyjmując zaskarżone rozporządzenie Komisja naruszyła art. 37 ust. 5 rozporządzenia 1272/2006.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca utrzymuje, że Komitet do spraw oceny ryzyka nie zastosował procedury przewidzianej w art. 37 ust. 4 rozporządzenia nr 1272/2008, a tym samym naruszył te przepisy pod kilkoma względami. Po pierwsze, Komitet do spraw oceny ryzyka nie wydał opinii w przewidzianym prawem terminie 18 miesięcy. Po drugie komitet ten formalnie nie umożliwił zainteresowanym stronom przedstawienia uwag w przedmiocie swej opinii, mimo że w rozporządzeniu nr 1272/2008 przewidziano tak wymóg.
3. W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie wywiązała się z obowiązków ciążących na niej na podstawie art. 37 ust. 5, jako że nie upewniła się w wystarczającym stopniu, że procedura zharmonizowanej klasyfikacji i zharmonizowanego oznakowania została przeprowadzona w sposób prawidłowy, zgodnie z rozporządzeniem nr 1272/2006. W efekcie Komisja nie mogła zasadnie uznać, że kwestionowana klasyfikacja jest właściwa, a zatem przyjęła zaskarżone rozporządzenie z naruszeniem art. 37 ust. 5 rozporządzenia nr 1272/2006.
4. W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie bez uprzedniego przeprowadzenia i udokumentowania oceny wpływu, Komisja naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa oraz zasadę dobrej administracji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 129, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 353, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2022 r. – QN/eu-LISA

(Sprawa T-484/22)

(2022/C 380/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: QN (przedstawiciel: adwokat H. Tagaras)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonych czynności;
- zasądzenie od pozwanej odszkodowania rzędu 3 000 EUR;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi na decyzję Agencji Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA) z dnia 22 grudnia 2021 r. o nieumieszczeniu nazwiska skarżącego na liście pracowników, których grupa zaszerogowania została zmieniona na AD 10 w ramach postępowania w sprawie zmiany zaszerogowania 2021, skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa w zakresie wykładni i stosowania instrumentu pozwanej regulującego zmiany zaszerogowania, a mianowicie decyzji zarządu 2016–016, w zakresie w jakim, zdaniem pozwanej, decyzja ta uzależnia zmianę zaszerogowania, w odniesieniu do każdej grupy zaszerogowania, od warunku minimalnego średniego stażu pracy w grupie zaszerogowania, który muszą spełnić pracownicy mający podlegać zmianie zaszerogowania, a który w przypadku skarżącego, w grupie zaszerogowania AD 9, wyniósł cztery lata. Skarżący powołuje się na fakt, że uzyskał bardzo dużą liczbę punktów zmiany zaszerogowania oraz że jego grupa zaszerogowania wraz z grupą zaszerogowania AD 10 były jedynymi grupami zaszerogowania AD, do których zastosowano opisany warunek stażu pracy.
2. Zarzut drugi, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy niezgodności z prawem omawianej decyzji ze względu na niezgodność z licznymi zasadami i regułami prawa służby cywilnej, w szczególności dotyczącymi zmiany zaszerogowania na podstawie osiągnięć.
3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczy naruszenia zasady równego traktowania, zasady ekspektatywy rozwoju kariery oraz oczywistego błędu w ocenie, ponieważ we wszystkich grupach zaszerogowania AD, z wyjątkiem grupy zaszerogowania skarżącego oraz AD 10, doszło do zmian zaszerogowania pomimo niespełnienia wymogu minimalnego średniego stażu pracy.

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2022 r. – Szwecja/Komisja

(Sprawa T-485/22)

(2022/C 380/24)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: H. Shev i F.-L. Göransson, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej (UE) 2022/908 z dnia 8 czerwca 2022 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾, w zakresie, w jakim na podstawie wspomnianej decyzji wobec Szwecji zastosowano ryczałtową korektę w wysokości 5 %, odpowiadającą kwocie 13 856 996,64 EUR w odniesieniu do pomocy wypłaconej Szwecji za lata budżetowe 2017, 2018 i 2019; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że według strony skarżącej Komisja nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia, ponieważ w decyzji nie wskazano jasno motywów, jakimi kierowała się Komisja przy jej wydawaniu ani uchybień zarzucanych Szwecji przez Komisję. Tym samym brakuje wystarczających informacji dla oceny zasadności zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że według strony skarżącej Komisja naruszyła art. 52 rozporządzenia 1306/2013 ⁽²⁾ a także art. 28 i 29 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 809/2014 z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności ⁽³⁾, ponieważ Komisja popełniła błąd w ocenie, gdy stwierdziła systematyczne niedociągnięcia we wdrażaniu kontroli krzyżowych dotyczących jakości aktualizacji LPIS, który jest uważany za podstawowy niedobór kontrolny. Po pierwsze, jakość aktualizacji LPIS może bowiem podlegać ocenie jedynie w odniesieniu do całej bazy danych bloków, a po drugie, dokonany przez Komisję wybór działek blokowych do zbadania był zbyt ograniczony, aby móc wykazać systematyczne braki, a po trzecie, wniosek Komisji dotyczący liczby wadliwych bloków i poziomu błędów – który wydaje się służyć jako podstawa oceny Komisji, według której istnieje systematyczna luka w aktualizacji LPIS – jest błędny.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zdaniem strony skarżącej Komisja naruszyła art. 52 ust. 2 rozporządzenia 1306/2013 a także Wytyczne w sprawie obliczania korekt finansowych w ramach procedur rozliczenia zgodności i rozliczenia finansowego rachunków [C(2015) 3675 final z dnia 8 czerwca 2015 r.]. Z wytycznych tych oraz z zasady proporcjonalności, wyrażonej również w art. 52 ust. 2 rozporządzenia 1306/2013, wynika, że narzucona ryczałtowa korekta nie jest ani zasadna, ani proporcjonalna. Ani rozmiar zarzucanego naruszenia, zważywszy na jego charakter i zakres, ani szkoda majątkowa, jaka mogłaby wynikać z naruszenia dla Unii nie mogą uzasadniać ryczałtowej korekty w wysokości 5 % obliczonej od wszystkich pastwisk, które zostały zaktualizowane w latach 2016–2018, co odpowiada kwocie 13 856 996,64 EUR. Korekta ryczałtowa wskazana w zaskarżonej decyzji jest zatem niezgodna z wyżej wymienionymi przepisami i z zasadą proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022 L 157, s. 15.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008.

⁽³⁾ Dz.U. 2014, L 227, s. 69.

Skarga wniesiona w dniu 8 sierpnia 2022 r. – Zitro International/EUIPO – e-gaming (Smiley w cylindrze)

(Sprawa T-491/22)

(2022/C 380/25)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zitro International Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat A. Canela Giménez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: e-gaming s. r. o. (Praga, Republika Czeska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego (Przedstawienie smiley w cylindrze) – zgłoszenie nr 17 884 680

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 maja 2022 r. w sprawie R 2005/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO i każdego, kto będzie występował przeciwko powództwu w tym postępowaniu kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2022 r. – Cecoforma i Sopexa/REA**(Sprawa T-493/22)**

(2022/C 380/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Conception, études et coopération de formation (Cecoforma) (Liège, Belgia), Société pour l'expansion des ventes des produits agricoles et alimentaires (Sopexa) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci B. Schutyser i R. Meylemans, avocats)

Strona pozwana: Europejska Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności nieopatrzonej datą lecz doręczonej Cecoformie w dniu 20 lipca 2022 r. decyzji Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Badań Naukowych o przyznaniu części 1 zamówienia publicznego (REA/2021/OP/0002) dotyczącego organizacji wydarzeń oraz kampanii promocyjnych i informacyjnych na temat rynku w państwach trzecich w sektorze rolno-spożywczym oferentowi One (Gopa Com, Edelman Public Relations Worldwide SA, Opera Business Dreams SL) a nie oferentom Cecoforma i Sopexa;
- obciążenie Europejskiej Agencji Wykonawczej ds. Badań Naukowych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE, art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 170 ust. 3 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾, pkt 23 i 31 załącznika I do rozporządzenia finansowego, ogólnych zasad przejrzystości, niedyskryminacji i równego traktowania, a także oczywistego błędu w ocenie. Skarżące podnoszą w tym względzie, że agencja albo nie zbadała okoliczności, że oferta złożona przez podmiot, któremu przyznano zamówienie, była rażąco niska, albo uznała, że złożona przez ten podmiot oferta nie była rażąco niska, albo też przyjęła przedstawione przez ów podmiot wyjaśnienia i uznała, że jego oferta nie była rażąco niska.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE, art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 167 ust. 1 lit. a) rozporządzenia finansowego, art. 168 ust. 6 rozporządzenia finansowego, pkt 30.2 lit. c) załącznika I do rozporządzenia finansowego, a także ogólnych zasad przejrzystości, niedyskryminacji i równego traktowania. Skarżące utrzymują, że agencja albo nie zbadała, czy złożone oferty są prawidłowe, albo błędnie uznała, że oferta złożona przez wyłonionego w przetargu oferenta jest prawidłowa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2022 r. – UGA Nutraceuticals / EUIPO – BASF (OMEGOR)**(Sprawa T-495/22)**

(2022/C 380/27)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: UGA Nutraceuticals Srl (Gubbio, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Riva, J. Graffer i A. Ottolini)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: BASF AS (Oslo, Norwegia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego OMEGOR – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 409 659

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 czerwca 2022 r. w sprawie R 1168/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozostałych uczestników postępowania jego kosztami.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2022 r. – UGA Nutraceuticals/EUIPO – BASF (OMEGOR VITALITY)

(Sprawa T-496/22)

(2022/C 380/28)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: UGA Nutraceuticals Srl (Gubbio, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Riva, J. Graffer i A. Ottolini)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: BASF AS (Oslo, Norwegia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego OMEGOR VITALITY – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 18 082 021

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 czerwca 2022 r. w sprawie R 1200/2021-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie pozostałych uczestników postępowania jego kosztami.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2022 r. – Levantur/EUIPO – Fantasia Hotels & Resorts (Fantasia BAHIA PRINCIPE HOTELS & RESORTS)

(Sprawa T-504/22)

(2022/C 380/29)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Levantur, SA (Murcja, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci G. Marín Raigal, E. Armero Lavie i C. Caballero Pastor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Fantasia Hotels & Resorts, SL (Zaragoza, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Fantasia BAHIA PRINCIPE HOTELS & RESORTS – zgłoszenie nr 17 365 016

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 maja 2022 r. w sprawie R 1000/2021-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i – w przypadku wstąpienia do sprawy – interwenienta (FANTASÍA HOTELS & RESORTS, SL) kosztami niniejszego postępowania przed Sądem;
- obciążenie strony wnoszącej o unieważnienie prawa do znaku, FANTASÍA HOTELS & RESORTS, SL, kosztami postępowania odwoławczego R 1000/2021-1 i postępowania w sprawie unieważnienia nr 36483 C.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 16 ust. 1 lit. b), art. 7 ust. 2 lit. d), art. 8 ust. 5 i art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625, a także zasad obowiązku uzasadnienia, pewności prawa i dobrej administracji;
- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. c), art. 8 ust. 4, art. 95 ust. 1 i art. 97 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, art. 7 ust. 2 lit. d) i art. 10 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625 i utrwalonego orzecznictwa;
- Naruszenie art. 8 ust. 1, art. 60 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2022 r. – Levantur/EUIPO – Fantasia Hotels & Resorts
(LUXURY BAHIA PRINCIPE FANTASIA Don Pablo Collection)**

(Sprawa T-505/22)

(2022/C 380/30)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Levantur, SA (Murcja, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci G. Marín Raigal, E. Armero Lavie i C. Caballero Pastor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Fantasia Hotels & Resorts, SL (Zaragoza, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy LUXURY BAHIA PRINCIPE FANTASIA Don Pablo Collection – zgłoszenie nr 16 020 547

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 maja 2022 r. w sprawie R 1973/2020-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i – w przypadku wstąpienia do sprawy – interwenienta (FANTASÍA HOTELS & RESORTS, SL) kosztami niniejszego postępowania przed Sądem;
- obciążenie strony wnoszącej o unieważnienie prawa do znaku, FANTASÍA HOTELS & RESORTS, SL, kosztami postępowania odwoławczego R 1973/2021-1 i postępowania w sprawie unieważnienia nr 36444 C.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 16 ust. 1 lit. b), art. 7 ust. 2 lit. d), art. 8 ust. 5 i art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625, a także zasad obowiązku uzasadnienia, pewności prawa i dobrej administracji;
- Naruszenie art. 60 ust. 1 lit. c), art. 8 ust. 4, art. 95 ust. 1 i art. 97 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001, art. 7 ust. 2 lit. d) i art. 10 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625 i utrwalonego orzecznictwa;
- Naruszenie art. 8 ust. 1, art. 60 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2022 r. – Sastela/EUIPO – Zenergo (Tante Mitzi Caffè CAFFÈ –
STRUDEL – BARETTO)**

(Sprawa T-510/22)

(2022/C 380/31)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sastela, proizvodnja peciva in tort, d.o.o. (Ljutomer, Słowenia) (przedstawiciel: adwokat U. Pogačnik)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zenergo d.o.o. (Zgornja Polskava, Słowenia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy Tante Mitzi Caffè CAFFÈ – STRUDEL – BARETTO – unijny znak towarowy nr 11 425 394

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 czerwca 2022 r. w sprawie R 1413/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi w niniejszej sprawie, zmianę zaskarżonej decyzji celem uwzględnienia odwołania do Izby Odwoławczej i zmianę decyzji Wydziału ds. Unieważnień w celu uchylenia wygaśnięcia spornego znaku towarowego;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy EUIPO do ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2022 r. – Vitromed/EUIPO – Vitromed Healthcare (VITROMED Germany)

(Sprawa T-514/22)

(2022/C 380/32)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vitromed GmbH (Jena, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Linß)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Vitromed Healthcare (Jaipur, Indie)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy VITROMED Germany – zgłoszenie nr 18 209 244

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 czerwca 2022 r. w sprawie R 1670/2021-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

- oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie strony wnoszącej sprzeciw kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL